

være med. Men ud over dette er jeg inde paa, at det vilde være rigtigst, at der gives til alle paa lave Lønninger. Om man skulde gaa den Vej, — jeg kan tiltræde dette — at sige: de laveste Lønninger faa for lidt, vi kunde maaske i Stedet for 10 pCt. af de første 800 Kr. sætte 15 pCt., det kan overvejes, men jeg vil saa ønske, at det ikke vil føre til saa brede Forhandlinger, at der slet ikke kommer noget ud af Loven. I saa Fald mener jeg, at vi burde tage Regeringens Forslag, saaledes at Grænsen sættes til 1600 Kr. eller 2000 Kr., eller hvor det nu maatte blive. Jeg anbefaler saaledes hurtigt Fremme af dette Lovforslag.

Bluhme: Jeg vil ogsaa tillade mig at anbefale at fremme det foreliggende Forslag saa hurtigt som muligt, idet jeg ganske vist sympatiserer med den Tanke, som er fremsat deri, at der skal gives et Tillæg til de lavere Lønninger, men derimod ikke fuldt ud er enig i de Grunde, som ere blevne anførte herfor. Det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) hævder vedblivende, at der er Dyrtid til Stede, og at man af denne Grund maa komme til Hjælp. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) har med langt større Ret udtalt, at det, der maa være det bevægende her, selvfølgelig ikke er Dyrtiden, som slet ikke er til Stede, men de stærkere Fordringer, som Folk nu stille og ogsaa have Ret til at stille. Men jeg vil gerne tilføje en Betragtning. Der maa tages Hensyn til, at ikke alene den enkelte har Ret til at stille større Fordringer paa Grund af de stigende Konjunkturer, men at ogsaa Samfundet og Staten nu stille større Fordringer til sine Funktionærer, som derfor maa leve paa en anden Maade end for 20—30 Aar siden. Der stilles nu ganske andre Fordringer til Familielivet, med Hensyn til Lejlighed, med Hensyn til Børnenes Opdragelse, Funktionærerne maa have en anden Klæde- dragt end tidligere, kort sagt, hele Udviklingen har ført med sig, at Familielivet maa blive dyrere, naar de Fordringer skulle opfyldes, som den enkelte har Ret til at stille, saavel som de Fordringer, som Samfundet og Staten stiller. Dette er for mig den vigtigste Grund, og dertil kommer en anden Ting, som ubetinget bør have sit Udtryk, naar vi en Gang faa ordentlige Lønningslove, og det er den, at de unge Mænd, der oplæres til Statstjenesten, selvfølgelig ikke kunne stille større Fordringer til Staten, end de unge Mennesker, der

træde i private Mænds Tjeneste, men de maa lige som disse betale for deres Undervisning eller i alt Fald afgive en Del af deres Arbejdskraft for at kunne faa den Opdragelse, som er nødvendig, for at de kunne komme frem paa den Vej, de have valgt. Paa den anden Side have de fra den Tid, da enhver træder ind i sit Fag med sin faglige Uddannelse, med sine Kundskaber, enten de nu ere teoretiske, for hvilke der foreligger et Eksamensbevis, eller praktiske, ogsaa Ret til at stille deres Fordringer, og en af de første, som en Mand har Lov til at stille, naar han kommer til en vis Alder og gør sin Pligt, er den, at han kan gifte sig og leve anstændigt med sin Familie under de Forhold, hvorunder han nu lever. Slige Fordringer kan enhver, der har erhvervet sig de Kundskaber, som Staten fordrer, stille. Jeg lægger ikke saa stor Vægt paa den videnskabelige Uddannelse, paa, at Folk komme og sige: alt det kan jeg, det har kostet mig saa og saa mange Aar. Det er en personlig Fordel for den enkelte, at have Kundskaber, den, der har dem, baner sig selvfølgelig lettere Vej i Livet. Men Staten som saadan fordrer kun, at den enkelte har de Kundskaber, som den har Brug for i den specielle Retning. Dernæst maa det jo erindres, at de videnskabeligt uddannede faktisk have faaet Størstedelen af deres Uddannelse paa Statens Bekostning. De have vel anvendt en Del Aar af deres Liv paa det, men det er ikke Staten, der skal gengælde det; fordi en Mand har Universitetsdannelse, skal han derfor ikke have højere Løn, naar Staten ikke har Brug for særlig Tjeneste fra hans Side ud over den, der læres gennem det praktiske Liv og dets Erfaringer. Men i hvilket Fag man end kommer ind, har man, naar man er i Besiddelse af den Kundskab, som Staten benytter, Ret til at fordrer en Løn, der tillader at leve anstændigt. De højere Lønninger komme først, naar man avancerer i Alder og kommer i de mere betroede Stillinger. Jeg er enig med dem, der have udtalt, at det er naturligt, at man lægger særlig Vægt paa at støtte de mindre velstillede. Den højt-ærede Finansminister har til Norm taget de 2,500 Kr., der omtrent er Gennemsnitsindtægten for Skatteyderne i Landets rigeste Kommune, København, hvor de største Formuer og Indtægter findes, og for Resten de mindste ogsaa. De, der have under 2,500 Kr., maa altsaa siges at høre til de mindre velstillede i Samfundet. Men det, som jeg mener, man maa lægge